

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פ.

עין משפט
נר מצוה

(א) כמותו עב, (ב) טהרות
פ"ג מ"ח נדה י"ז:
חולין פ"ג (א) חולין פ"ג
ימות קטן: נדה י"ז:
(ד) [כמ"ח] ור"ל ור"ל ור"ל
מב [כמ"ח] (ס) [כמ"ח]
טקף: חוקה. וי"ח נדה,
(ו) [כ"ח] דמ"ח (ז) [כ"ח]
אם כהניס (ח) [כ"ח]:
(ט) [כ"ח]: מוחקין
בו שהו (ק) [כ"ח] ר"ש
מ"ח (ס) [כ"ח] שמוחקין
ר"ש (ז) [כ"ח] שמוחקין
ר"ל (ח) [כ"ח] ד"ה,
וי"ח דפ"ח. וי"ח להדיא
נמוס' כמ"ח וי"ח
ר"ש. וי"ח בהשקף,
(ז) [כ"ח] (ח) [כ"ח]
הוא דקאמר (ט) [כ"ח]
היבט מוס' כמ"ח נדה:
ד"ה [כ"ח], (י) [כ"ח]
טקף וי"ח: מן העיסה.
וכמ"ח (כ) [כ"ח] נמלא,
ועין נש"ס. וי"ח נדה
י"ח: וי"ח פ"ג. היבט
עין ממשנה לטהרות
פ"ג מ"ח (ק) [כ"ח] נדה ד:
טובה כמ"ח (ל) [כ"ח]
(מ) [כ"ח]: מוחקין,
(נ) [כ"ח] דקאמר: טקף: אלא,

לא שנו. דמכנין אכרוכין אלא לקדשי הגבול (א) אם כהן הוא אכילס
בקדשי הגבול משהביא ראייה על אשה זו שהיא כשרה לכהונה סומכין
על הנשים הכרוכין אחריה לומר נביה הן ואינן חללין: אבל ליוחסין.
אם יש בהן צנות אינן נישאות לכהנים עד שיביאו ראייה שהן צנוטיות
ש: ז' ור' יוחנן אמר אפילו ליוחסין.
סמכין אחזקה שהן כרוכין אחריה:
ואודא רבי יוחנן לטעמיה. דאמר
סמכין אחזקה שהוחזקו ליתכן אללה
בחזקת שהיא (א) אמו אפילו לענין דיני
נפשות לסקל ולשרף זה על זה
כלקמן וכ"ש ליוחסין להכשר כהונה:
מלקין על החוקים. על דבר שאנו
מחזיקים בו (א) אפילו אין עדות בדבר:
שורפים וסוקלין כו'. כדמפרש להו
ואזיל: ואין שורפין טרומה על החוקים.
דבר שהוא טמא מתוך חזקה ולא
מתוך שהוא ראייה ונגע בתרומה כגון
תינוק שהוא סממא מוחזק טמא
שמחפש באשפה שיש שם נבילות
וסרטים ונגע בתרומה אין שורפין אלא
מולין כדמפרש טעמא כדלמרינן.
העמד עיסה על חזקת טהרה ואילו
הוא ממייעט מתיקות (הוא) שלא
טעמא: החזקה נדה בשמיניות.
שראו שכינותיה שהיא היום הימה
לבושת בגדי נדות: איש ואשה
הינוק ותינוק שהגדילו בתוך הכניס.
בחזקת שהיא אשמו ואלו נביהם ואין
אנו מכריזים בהם בעדות גמורה: נסקלין
זה על זה. אם נא הנין על האשה
נסקל הנין עליה משום נא על אמו
והיא עליו: ושורפין זה על זה. אם
נא האיש על זה הכת בדמו בשריפה:
והינוק מורכב על כהנים והגדילתו.
בחזקת נדה: וזכק בידו. בידוע
שנטל מן העיסה: לטפח. כשראים
ונבילות שבאשפה: סמוך מיעוטא.
דאין מטפחים לחזקה דעיסה ואיטרע
רובא דמטפחין דלר' מאיר לא בטיל
מעוטא לגמרי דשמעין ליה (נדה)
דף (ג) דחייס דמיעוטא הילכך
נמקומו עומד וכי משכח מידי
לאילטרופי כהדיה מאטרק: מיעוטא
כמאן דליטיה דמי. דבטיל ליה לגבי
רובא ורננן לטעמיהו דלא חייסי
למיעוט (סס): זו היא ששורפין עליה
אם התרומה. (ז) חזקה ששורפין
עליה את התרומה חזקת מתינות
(א) שמחזיקין לטפח שורפין עליה תרומה
דהיא מטמאין דקאמרי רננן לשרוף
קאמרי: אין זו חזקה ששורפין כו'. וכי אמרי רננן לתלות קאמרי:
שרפים. כז הדומה לפרדע הכז טמא והפרדע טהור: מטפלים
סס. (א) עושים נפולין נפולין חמימות חמימות: ונמלאו חמימות בעיסה.
ואין ידוע אם של שרפים או של פרדעים: אם רוב שרפים. אם
הבית מוחזק להיות שרפים מליים סס יותר מפרדעים טמא אף
לישרף דחזקה ורובא דליטיה קמן הוא אכל היא דמיעוט רובא
דליטיה קמן הוא: כותיה דר' יוחנן. דאמר מטמאין דרננן לתלות:
כמי שיש דעה לישאל. וק"ל (נדה דף ד:) כדכ"י ספיקו טמא
דכדבר שאין בו דעת לישאל ק"ל (סס) דאפילו כדכ"י ספיקו טהור:
נקודים

לא שנו אלא בקדשי הגבול אבל ביוחסין לא
ורבי יוחנן אמר אפילו ביוחסין ואודא רבי
יוחנן לטעמיה דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן
מלקין על החזקות סוקלין ושורפין על
החזקות ואין שורפין תרומה על החזקות
מלקין על החזקות כרב יהודה (א) דאמר רב
יהודה: החזקה נדה בשכינותיה בעלה לוקה
עליה משום נדה סוקלין ושורפין על החזקות
כדברה רב רב הונא דאמר רבה בר רב הונא
איש ואשה תינוק ותינוקת שהגדילו בתוך
הבית נסקלין זה על זה ושורפין זה על זה א"ר
שמעון בן פוי אמר רבי יהושע בן לוי משום
בר קפרא דמיעשה באשה שבאת לירושלים
ותינוק מורכב לה על כתיפה והגדילתו ובא
עליה והביאום לבית דין וסקלום לא מפני
שורפין תרומה על החזקות דאמר ר' שמעון
אין שורפין ואודו לטעמיהו (א) דרתנן תינוק
שנמצא בצד העיסה ובצק בידו ר"מ מטהר
וחכמים מטמאין מפני שדרכו של תינוק
לטפח והוינן בה מאי טעמיה דר"מ כסבר רוב
תינוקות מטפחין ומיעוטא אין מטפחין ועיסה
בחזקת טהרה עומדת (א) וסמוך מיעוטא לחזקה
איתרע ליה רובא ורננן מיעוטא כמאן דליתא
דמי רובא וחזקה (א) רובא עדיף (א) א"ל משום
רבי אושעיא זו היא ששורפין עליה את
התרומה ר' יוחנן אמר אין זו חזקה ששורפין
עליה תרומה אלא איזו חזקה לרבי יוחנן
ששורפין עליה את התרומה (א) כדתנן יעיסה
בתוך הבית ושרצים וצפרדעים מטפלין שם
ונמצאו חתיכות בעיסה אם רוב שרצים טמאה
אם רוב צפרדעים טהורה תניא כותיה דרבי
יוחנן שני דברים אין בהם דעת לישאל
ועשאוים חכמים כמה שיש בהם דעת לישאל
תינוק ועוד אחרת תינוק הא דאמרן ועוד
אחרת מאי היא יעיסה בתוך הבית
ותרנגולים ומשקים טמאים שם ונמצאו
נקודים

צח א מ"ח פ"כ מלכות
א"כ הלכה ז טושיע
א"כ ע"כ י"ג טעף ו
כמ"ח:
צח ב מ"ח פ"ח מהל'
אסורין ביאה הל' כ
טושיע א"כ ט"ו ג טעף
ו יסומין ט"ו טעף ז:
ק ג מ"ח ט"ו ט"ו ככ סמג
לאזין קול טושיע י"ד
ט"ו קפה טעף ז:
קא ד מ"ח ט"ו ט"ו כ
קב ה מ"ח טע"ז מהל'
שאר אבות הנומחות
הלכה ז:
קג ו מ"ח ט"ו ט"ו כ
קד ז מ"ח ט"ו ט"ו כ:

מוסף תוספות

א. דאין זו מחלוקת
חדשה. תוס' הרא"ש.
ב. דכל מידי דשיק
לכהונה קרי קדשי הגבול.
שם. ג. לא הוינו להשיאו
אם אלא יוחסי קירבה
דעירות. תוס' טו"ך.
ד. ואע"פ שלא נמצא בצק
כידו מטמאין חכמים
דתיא וכו'. ולא נקט הכא
בצק כידו אלא לרבותא
דר"מ דאפי"ה תליין באדם
טהור. שם. ה. דטפוח
שיך באוכלים ומשקין.
כדאמרי' וכו'. שם.
ו. אע"פ שאין השרשים
אלא במקום הנומחה
טהור וכו'. אע"פ שסתם
תינוק טמא היינו סמג
נדה. והתם טהור היינו
מטומאת מת קאמר. א"י
מיירי בחינוך וכו' ע"ש.
ז. שם. ו. דהרי ספ"ג ופ"ג
ולחייב ספק טומאה.
ה"י. ח. דרוב חזקות
מטפחין לא הוי רוב גמור,
ומשום דגריה כאלו הוא
רוב עשאויהו כמו שיש בו
דעת לישאל. והספח
חולין פ"ג ד"ה סמוך (וע"י
עוד תוס' נדה י"ז: ד"ה
מיעוטא).

תוס' ר"י הזקן

[בקרשי הגבול]. שאם
כהן הוא אוכלים בניס
בקדשי הגבול. אבל אם
יש צנות אינן נישאות
לכהונה עד שיביאו ראייה
שהן בנותיהן של זו.
ואפילו ליוחסין. סמכין
אחזקה דהואיל וכרוכין
אחריה בחזקת אמן הן
אפילו לענין דיני נפשות
כדמפרש ואודא ר' יוחנן
לטעמיה.

אחזקה ואיתרע ליה רובא.

פירוש והוי רוב כמאן דליטיה וקשה
דכריס פרק בתרא דיבמות (דף ק"ט). אמרינן גבי האשה שהלך בעלה
למדנית היא ורחה עמו ושמה האשה שמת בעלה ר' מאיר אומר
לא תנשא ולא מחיבת לפי דרוב נשים מתעברות וילדות ויזכא
למימר שהנדה שהלכה עמו ילדה והיא האשה שנשארה פטורה מן
היצום ומיעוט מפילות ילדיהן וקאמר ר"מ דלמרינן סמוך מיעוטא
לחזקה שהרי הימה בחזקת זקוקה ליצום כשהלך בעלה למדנית היא
ולא היה לו צניס והוא ליה פלגא ופלגא כלומר דמיעוטא וחזקה
חשובין כנגד אותן רוב דנשים מתעברות וילדות והוא פלגא
ופלגא ולא תנשא ולא תחייבם וכמו כן אית בו למימר הכא וכי תימא
דאין הכי נמי והא דמטהר רבי מאיר היינו משום דמיעוט אין בו דעת לישאל וכל ספק שאין בו דעת לישאל אף ברשות היחיד ספיקו טהור (א)
דהא כהדיא אמרינן בסמוך בשמעתי דעשאויהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל וי"ל שאין זה רוב חשוב אלא רוב גרוע" לכך מרעי ליה
מיעוטא וחזקה ותדע שאין חשוב מדלמרינן בסמוך עשאויהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל ולכך מטמאין את העיסה ואי הוה רוב חשוב
אפילו אין בו דעת לישאל הוה לן לטמוי וע"כ כר"ך לומר כן דאם לא כן קשה אליבא דרננן דהא רננן קאמרי המס גבי הלך בעלה
למדנית היא ושמה שמת תנשא דקסברי דמיעוט כמאן דליטיה דמי ורובא וחזקה רובא עדיף ואם כן אמאי קאמר הכא רבי יוחנן
אליבא דרננן אין זו חזקה ששורפין עליה תרומה אלא שמע מינה שאין זה רוב חשוב ולפיכך תסג דרוב חשוב תנשא (א) ולפי זה יתחא שם
שמקיים הטולם דקשה להו גבי שני דברים אין בו דעת לישאל ועשאויהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל וק"ל דלחזיק ומקשין מאי איריא שם
בו דעת לישאל תיפוק ליה משום דסביחא להו לרננן במיעוטא כמאן דליטיה ורובא וחזקה רובא עדיף וא"כ אפילו אין בו דעת לישאל טמא
דהא אין זה ספק טומאה אלא דהיא טומאה (א) ש"מ שאין זה רוב חשוב ואי לא דעשאויהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל לא היו מטמאים:
כרי

הגהות הב"ח

(ב) נ"ח רובא עדיף. כ"ז
עין כ"ז דף ג' ע"ג כ"ז
כרות אחזקו כהניס.
(ג) ר"ש ד"ה זו היא וכו'
התרומה זו היא חזקה:
(ד) תוס' ד"ה לא וכו'
השיאו אשה דברי רבי
אלמא לא:

מוסף רש"י

החזקה
בשכינותיה.
לבושת בגדי נדות, בעלה
לוקה עליה משום נדה.
אם המרו בו (כחובות
ע"ג). שרובו של תינוק
לע"פ ד"ו נאשפות
ששלים מליים סס וטמא
את העיסה שאנו רואין
שנע סס (חולין פ"ג).
וסמוך מיעוטא לחזקה.
והוא ליה לטפח מתי,
ורובא לחזקה לטמא ואין
אחד עומד במקום שיש
(נדה י"ח). זו היא
ששורפין עליה את
התרומה. חזקה זו שאנו
מחזיקין סס רוב מתיקות
מטפחין. חזקה גמורה
החזקה לעשות מלאי
ולשרף עליה תרומה (שם).

הגהות הב"ח

(ב) נ"ח רובא עדיף. כ"ז
עין כ"ז דף ג' ע"ג כ"ז
כרות אחזקו כהניס.
(ג) ר"ש ד"ה זו היא וכו'
התרומה זו היא חזקה:
(ד) תוס' ד"ה לא וכו'
השיאו אשה דברי רבי
אלמא לא:

מוסף רש"י

החזקה
בשכינותיה.
לבושת בגדי נדות, בעלה
לוקה עליה משום נדה.
אם המרו בו (כחובות
ע"ג). שרובו של תינוק
לע"פ ד"ו נאשפות
ששלים מליים סס וטמא
את העיסה שאנו רואין
שנע סס (חולין פ"ג).
וסמוך מיעוטא לחזקה.
והוא ליה לטפח מתי,
ורובא לחזקה לטמא ואין
אחד עומד במקום שיש
(נדה י"ח). זו היא
ששורפין עליה את
התרומה. חזקה זו שאנו
מחזיקין סס רוב מתיקות
מטפחין. חזקה גמורה
החזקה לעשות מלאי
ולשרף עליה תרומה (שם).

רבי שמעון אומר אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזה זמן שאשתו עמו. משמע דלרבנן אפילו אשתו עמו אסור להתייחד עם שתי נשים ואפילו לרבי שמעון נמי עם שתי נשים ואשתו עמו הוא דשרי אבל עם אשה אחת אפילו אשתו עמו אסור וקשה מההיא דפרק אין מעמידין (ע"ז דף כ"ה.) גבי הא דמתן לא מתייחד אשה עמה ובעי עלה בגמרא במאי עסקינן אלימא כדא דכוחה נישאל מי שרי והתנן לא יתייחד כו' ומסקינן שאלהו של עובד כוכבים עמו ועובד כוכבים אין אשתו משמרתו ישראל אשתו משמרתו ומללא מוקי לה התם כרבי שמעון משמע דאפילו לרבנן נמי אחיא ונאשה אחת נמי משמע דשרי כשאשתו עמו לכך נראה לר"י (ו) דלרבי שמעון אינו אסור אלא כשאין אשתו עמו דוקא והכי גרסין ר' שמעון אומר אף איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו יסן עמו ודוקי מפני שאשתו משמרתו ואחאן אפילו לרבנן אפילו עם אשה אחת: **בי** ההיא מעשה דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה. פרי"ח מעשה נאשה אחת שהיתה צוה ומתאוננת על קצר צעלה והיה שם אדם אחד שהיה שומר תלוי אחד וזהו לו המלך לשומריו וזהו אלא האשה ופיתה אותה ושמעה לו וכשחזר אל הצלה התלוי לא מצאו והיה מנצטע מאלד מפתח המלך אמרה לו האשה אל מירא קח צעלי מקברו ותלחו במקומו ואפיקתיה לצעלה ותלכו הרי לך שאפילו בשעת אלוניות מתגבר יצאה עליה אף הקונטרס פירש ב' לשונות בשלשן אחד גרס ורבנן כי ההיא עובדא דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה וה"פ לרבנן אפילו תביר יצרו (ו) כדאמר יש לחוש דעמינין שאין שם אלוניות ועושין עלמן כאלו נושאין מיעון מת ויואלין לעבירה כי ההוא עובדא דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה לתיעוק חי בחוקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה לקוברו ועוד פירש לשון אחר דלא גרסינן שאלו אלא הכל ממילתיה דהוא ורבנן פירושו כלומר מה יתרעם אדם על חטאיו דיו חיים שנתתי לו כי ההוא מעשה דההיא איתתא כדאי' ופסקר חסידים ומת אחד מהם והיתה צוה ואמרו לה אל תבני ואס לאו עוד ימות בן אחר ולא שמתה ומת אחר וכן עשתה עד שמתו כולם והיא אחרי כן מחמת שנתאוננה על מדותיו ולהאי פירושה ל"ג דהוה עובדא ואפיקתיה: מלקין

תורה אור הש"ס

- 1. בי יסתר אחריו בן אפרק או בקר או בתק או אשתי חקיקר או רעק אשר בנפשו בפתח לאמר נלכה ונעבדה אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואתחיה:
- 2. מה יהאנון אדם ודי גבר על טעמיה:
- איכה ג לט

מוסף רש"י

לא יתייחד אדם עם שתי נשים. שהטעם דמתן קלות ושמיתן המלצה לעבירה (ע"ז כ"ה.) אצל עם שאלו איצטע סתם דמי לקונט"פ. לא שנו דאשה מתייחדת עם שני אחים (ווסת) מעשה הרוצחיהוה עשרה. פרי"ח לשת איש וזכה במטה. ולא לעשר לעבירה טעם קובי מת שלא יצטע קובי (ב"ה.) מחמת ממה לקבל עמה (ווסת.) שמו יבא עשרה בדרך. עזריה להקומה בירושלים כו' הגדול ווסת: 1.

תוס' ר"י הוקן

מתני'. עם שתי נשים. כ"ש עם אחת, מפני שיעתן קלה ונחות להפתות ולא תירא זו מחבתתה ואף היא תעשה כמיתה. שני אנשים. האחד בוש מחברו. ג"מ. בן מתייחד עם אמו. להכי נקט בן עם אמו לומר שדרך הבן להיות מצוי אצל האם. כל שלשים. ולד שמת בחול ל' יום אין צריך לומר מה מוטיב (כרובי.) וכליבת' ואין צורך אלא ג' ללוותה מה יאמרו. כלומר מה מוטיב לו האניתל כל זמן שהוא חי יצרו מתגבר עליו. על מדותיו. של הקב"ה על קרוביו הואיל ונתתי לו תורת. וכי גבר על חטאיו.

נקורים. זיקורו"ש צלע"ו שנקרו תרגוליס בעיסה: **תולין**. אס עיסה זו של תרומה חיישין שמה שמו התרגולין ממסקין הטמאים ובעוד המשקה טופח בחטוטימיהם נקרו בעיסה ומדקאמר שני דברים הללו עשאום כמי שיש בו דעת לישאל ושינוו בזאת מהן תולין מכלל דתיעוק תולין: **רבינא**. גדול הדור רבינא: **ופירושו לא שמע**. דבאדומים נמי היה לו לפרש ולחלק בין כלולים לעכורים. משקין כלולין נוחין ליבולע: **שכבואה של סינוק**. דמות קלסטר מפני: **מתנני' עם ב' נשים**. מפני שדעתן קלה ושמיתן נוחות להתפתות ולא תירא זו מחברתה שאלף היא מעשה כמותה: **עם ב' אנשים** שהאחד נזט מחבירו: **מתייחד אדם עם אמו**. טעמא מפרש בגמ' וישן עמה. הכן עם אמו ובעודו קטן קאמר דישן עמה זיקורו בשר כדמפרש ראובן: **הגדילו זה איש בכסותו כו'**. וכן הנתן עם של מקלה בעורה קטנה: **ג"מ' מאי טעמא**. לא יתייחד עם שתי נשים כאשה שמתייחדת עם ב' אנשים: **דעתן קלה עליהן**. ושמיתן נוחות להתפתות: **אלא**. להכי נקט קרא בן אהרן לומר שהבן מצוי אצל האם: **פשיטה דקרא במאי קאי**. לענין פשוטו של מקרא שמדבר בהסתה אמאי נקט בן אהרן: **בן אב סני ליה**. לפי שממעט בחלק ירושמו: **בן אס לא סני ליה**. שאין להם חלק ירושה יחד זה יורש את אביו וזה יורש את אביו: **דלא כבשה שאלו**. דאמר איש מתייחד עם שתי נשים: **כל שלשים יום**. ולד שמת בזמן שלשים יום אין צריך לכבדו בזמותו להוליא לקבורה לא נמטה ולא ככליבה אלא צמיק: **ונקבר נאשה אחת ושני אנשים**. וא"ל רביס ללוותו אלא ג': **אלל כל ביש אהד ושהי נשים**. משום שמה היה בתי הקברות סמוכין לעיר: **מה יתאונן**. מה מועיל אלוניות לאדם לקמוך על כך מלהזכר ב"רו כל זמן שהוא חי צריך להיות גבר על חטאיו שאם לא כן יהא יצרו גובר עליו ומיטאנו: **על מדותיו**. על קרוביו הקרות אותו: **מה יתאונן אדם חי**. למה יתאונן אדם חי למה יתרעם אדם על הקרות הזכות עליו אחר כל הסקד שאני עושה עמו שנתתי לו חיים ולא הזכתי עליו מיתה: **וכי גבר על חטאיו הוא**. שלא חטא לי ובצדקתו הוא חי בתמינה: **ורבנן**. אפילו תביר יצירה כדקאמרתי ש לחוש ל' פעמים שאין שם אלוניות ועושין עלמן כאלו נושאין מיעון מת ויואלין לעבירה כי ההוא עובדא (ו) דהוה עובדא דההיא איתתא ואפיקתיה למיעוק חי בחוקת מת לעשות עבירה עם ההולך עמה

הנהרות הב"ח

(א) יש"י ד"ה ויבנו וכו' כי ההוא עובדא דההיא איתתא דהוה עובדא ואפיקתיה: (ב) ד"ה ד"ה ואפיקתיה: (ג) ד"ה ד"ה ר' שמעון וכו' לך נראה לר"י דלרבנן גמי אית אסור: (ד) ד"ה וכו' תביר יצרו כדקאמרתי להוש:

הנהרות הגר"א

[א] (ליקוב) מתני' בושן שאשתו עם ר' תוס' ור"ף אינה נכונה דמי' אמתו קשה ל"ל עמהם וגם לנחל דמתני' אין טובל פירושה אלא אב דתיק קאמר ב' נשים נקט ג"כ ר"ש וכו' במה מקומות רבנו מנאספי ולדינא אין נ"מ דמי' הלכה כר"ש דסוגיא דע"ז (כ"ה ב') כוחיה וכו' לפי מוס' שפירשתי לקמן כל ששקרו כו' ר"ל אפילו אשתו עמו דתסם מתא כר"ש וכן אמרו ע"ז שם כסתמא כר"ש ופי מוס' הוא נכון דקאי אלמעלה דלף במקום שזמור אצל שאל פירושם אינן מחוברים שיהי דלא היוכר למעלה מהו כלום:

לעני רש"י

זיקורו"ש. ביקורו"ש. זיקור.

מוסף תוספות

א בוא"ו ותחילת מימרא הוא ודברי הכל. תוס' הרא"ש.

שלא חטא לי ובצדקתו הוא (חי בתמינה). עשרה במטה. בחוקת שהיא מתה וקלקלו עמה ואשת איש ויהא. כשורא. קרה שיש בה משוי לעשרה בני אדם ואינם בושים זה מזה.

